

Arrest

nr. 285 405 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot de weigering van de opheffing van het inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2020 wordt beslist een einde te stellen aan het verblijf van verzoekende partij. Bij arrest nr. 254 664 van 18 mei 2021 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 17 juni 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt bij arrest nr. 264 680 van 30 november 2021 verworpen door de Raad.

1.3. Op 17 juni 2021 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar gegeven. Het beroep hiertegen wordt door de Raad bij arrest nr. 264 681 van 30 november 2021 verworpen.

1.4. Op 30 juni 2021 wordt verzoekende partij gerepatrieerd naar Kosovo.

1.5. Op 5 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag tot opheffing van het onder punt 1.3. vermelde inreisverbod in.

1.6. Op 13 september 2022 wordt beslist het inreisverbod niet op te heffen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BETREFT :

B., I. (..) (RRN: xxxxxxxxx)

geboren op X te Obiliq

Nationaliteit: Kosovo

Het aangetekend schrijven d.d. 21/06/2022 waarnaar u verwijst in uw mail d.d. 08/08/2022 kwam helaas niet bij ons bureau terecht wat het uitblijven van een reactie verklaart. Op 18/08/2022 mochten wij uw aanvraag per mail alsnog ontvangen. Hierbij ontbraken enkele pagina's, dewelke wij op 05/09/2022 mochten ontvangen.

Met verwijzing naar uw aanvraag betreffende de opheffing van het inreisverbod dat op 17/06/2021 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet op te heffen krachtens artikel 74/12.

De betrokkene voert humanitaire reden aan om de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod te rechtvaardigen, meer bepaald de situatie in Kosovo, alsook diens familiale belangen in België (artikel 8 EVRM). Hij legt hiervoor de volgende stukken voor: nota van de advocaat, kopie ID-kaart van diens vrouw en kinderen, een attest van gezinssamenstelling, attest van vrijwillige terugkeer, het negatief advies aangaande diens nationaliteitsverklaring, diens hoorrecht, afschrift van een erkenning na geboorte van B. D. (..), geboortecertificaten van diens kinderen, medische documenten van diens partner, diens voormalige arbeidsovereenkomst en loonfiches.

Wat betreft de situatie in Kosovo haalt betrokkene aan dat de situatie escaleert omwille van het conflict met Servië en hij vreest voor zijn leven. Hij legde echter geen documenten voor om te staven dat hij een vrees heeft voor onmenselijke behandelingen in Kosovo, noch zijn er elementen in het administratief dossier die aantonen dat hij een eventueel risico loopt op de schending van artikel 3 EVRM.

Wat betreft de inroeping van artikel 8 EVRM dient er te worden opgemerkt dat de getuigenissen onvoldoende bewijskracht bieden. Hun privékarakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwbaarheid die hun kan worden verleend. Bovendien maakt dit privékarakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Daarom zullen deze getuigenissen niet in aanmerking worden genomen. De medische documenten van diens partner zijn niet van dien aard dat zij een impact hebben op het inreisverbod lastens betrokkene. Er worden immers geen bewijzen van depressie voorgelegd, noch dat zij hierdoor niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen. Betreffende de medische attesten inzake een vermoedelijk goedaardige longafwijking, blijkt momenteel nergens sprake van een langdurige ziekenhuisopname. Diens partner verblijft legaal in België en heeft bijgevolg toegang tot de Belgische gezondheidszorg. Niets weerhoudt diens partner en kinderen ervan hun contacten te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Voor het overige legde u geen nieuwe elementen voor dan diegene waarmee rekening gehouden werd in uw inreisverbod dd. 17/06/2021. U diende tegen deze beslissing op 25/06/2021 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch deze werd op 30/11/2021 verworpen. De RvV stelde in diens arrest dat het gezin ervoor kan kiezen om samen in Kosovo te verblijven, wat niet disproportioneel is

gelet op het bewezen gegeven dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale samenleving. De RvV wijst ook op de jonge leeftijd van de kinderen, die maakt dat aanpassingen voor hen makkelijker verteerbaar zijn en bovendien kan het gezin ervoor kiezen dat de moeder van de kinderen in België blijft met de kinderen. Het arrest stelt dat het hoger belang van de kinderen voldoende is onderbouwd en geverifieerd. Betrokkene toont niet aan dat Romani spreken niet afdoende voor de kinderen is om in Kosovo het onderwijs te volgen, alsook kan het gezin opteren om later betrokkene te vervoegen zodat de kinderen de kans hebben in België om een officiële taal van Kosovo te leren. De RvV concludeert dat er geen disproportie is tussen het nadeel voor betrokkene en diens kinderen en het voordeel van de Belgische openbare orde.

Tot slot wordt de schending van artikel 6 EVRM aangehaald, daar betrokkene nooit werd veroordeeld en dat de organisatie IRDO reeds 5 jaar geleden werd ontbonden. Echter, het gegeven dat betrokkene (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RW 15 mei 2013, nr. 102 889). De beoordeling of een bepaalde gedraging de openbare orde schaadt, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de overheid. Het gedrag van een vreemdeling is primordiaal om vast te stellen of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en de wetgever bepaalt nergens dat het gevaar voor de openbare orde enkel kan afgeleid worden uit veroordelingen.

Daarnaast wensen wij te verwijzen naar het arrest van de RvV n°205.349 dd. 14/06/2018, dewelke de missie van de Veiligheid van de Staat uiteenzet, verwijzende naar de wet van 30 november 1998 betreffende de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het is aldus niet aan de administratieve diensten om de inhoud en waarheidsgetrouwheid van de nota's van de veiligheids- en inlichtingendiensten na te gaan, diensgevolge baseert zij zich op de elementen die worden aangehaald om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen. Het arrest van de RvV n°226761 dd. 26/09/2019 bevestigt dit door aan te halen dat het volstaat dat een beslissing van een administratieve autoriteit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering weergeeft die moet toelaten dat de bestemming kennis neemt van de redenen, zonder dat de autoriteit de motieven van diens motivering dient uit te leggen. Tevens verwijzen we naar het arrest van de RvV n°249 495 dd. 22/02/2021 wat betreft de bevestiging dat alle strekkingen binnen het salafisme als gevaarlijk beschouwd, de ene op korte termijn (jihadistisch salafisme) de andere op middellange en lange termijn (wetenschappelijk en politiek salafisme), alsook volgt de RvV de redenering dat een zekere vorm van speculatie in de nota's van de VSSE geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen van de VSSE als zijnde dat een persoon aanhanger is van het salafisme en deze extremistische visie verspreidt en als staatsgevaarlijk wordt beschouwd. Naast diens activiteiten als lid van IRDO België¹ stelt de VSSE in hun nota dd. 04/06/2020, op basis van dewelke het inreisverbod werd opgesteld en waarvan de actualiteit bevestigd werd op 01/06/2021, dat betrokkene betrokken is gebleven bij structurele activiteiten die bijdragen tot de verspreiding van het salafisme onder de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan en en contacten onderhoudt met personen die in België veroordeeld zijn, zoals B. M. (...). Bovendien is hij reeds jaren gekend bij de VSSE als persoonlijke en actieve deelnemer bij de verspreiding van het extremisme in België. Betrokkene wordt beschouwd als een activist van het salafisme, gezien de duurzaamheid van zijn engagement voor organisaties die de radicalisering bevorderen van de Roma gemeenschap afkomstig uit de westelijke Balkan.

Pas wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod verstreken is, wat momenteel niet het geval is, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Het inreisverbod van 10 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 17/06/2021 kan bijgevolg niet worden opgeheven.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting in te dienen. Artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat, indien de verzoekende partij een synthesesamenvatting heeft ingediend, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting repliceert de verzoekende partij op hetgeen gesteld in de nota met opmerkingen en stelt zij als volgt:

“De nota van de verwerende partij dateert van 25.10.2022.

In voormelde nota stelt verwerende partij dat de middelen zoals aangevoerd door verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 10.10.2022 gedeeltelijk onontvankelijk zijn -quodnon-..

Verwerende partij doelt op de schending van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en art. 7 van het ESH zoals aangehaald door verzoeker. Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden rechthandeling worden geschonden. Wat de schending van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet betreft gedraagt verzoeker zich naar de wijsheid van Uw Raad.

Wat betreft art. 7 ESH : verzoeker stelt vast dat in zijn verzoekschrift een materiële vergissing is geslopen en dat in casu een schending van art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt bedoeld. Voormeld artikel stelt dat eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. Verzoeker meent dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de bepalingen van dit artikel, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU erkende hogere belang van het kind.

Verwerende partij is in het haar bestreden beslissing dd. 13.09.2022 voorbij gegaan aan de rechten van de kinderen van verzoeker. Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen effectief onderzoek heeft gevoerd naar het huidig gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen.

Weliswaar stelt verwerende partij dat verzoeker een familie heeft in België, doch zij meent dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde (wat nooit is bewezen) en dit superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Verwerende partij beroept zich in casu op allerlei aannames en heeft geen grondig, doorgedreven onderzoek gevoerd naar het huidig gezinsleven van verzoeker. De echtgenote, noch de kinderen van verzoeker werden door verwerende partij bevraagd. Verwerende partij is van mening dat verzoeker contacten kan onderhouden met zijn kinderen vanuit KOSOVO en dat de kinderen naar KOSOVO kunnen reizen teneinde hem aldaar te bezoeken. Verwerende partij vergeet echter dat de kinderen minderjarig zijn en niet alleen kunnen reizen. Het feit ze hun vader in levende lijve zouden kunnen zien, zou afhangen van de goodwill van hun moeder die met hen zou moeten meereizen, minstens hen de toestemming zou moeten geven om samen te reizen met een ander volwassen persoon

Ten aanzien van alle middelen samen stelt verwerende partij:

1.

Wat betreft de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geeft verwerende partij aan dat haar beslissing daadkrachtig is, zijnde duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig. Verwerende partij stelt dat verzoeker het bewijs niet voorlegt dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn.

Is casu heeft verzoeker sinds de leeftijd van 8 jaar ononderbroken in België gewoond. Hij werkte in België, stichtte er een gezin en kreeg samen met mevrouw M. (..) 5 kinderen. 3 ervan hebben de Belgische nationaliteit.

De beslissing van verwerende partij tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker werd genomen n.a.v. het negatief advies van het O.M. aangaande de nationaliteitsverklaring van verzoeker.

Verzoeker zou gekend zijn bij de Staatsveiligheid als salafistisch activist die persoonlijk en actief zou deelgenomen hebben aan verspreiding van extremisme in België - quod non

De feiten, die door verzoeker worden betwist, zouden dateren van 2013-2014. Verzoeker werd hiervoor nooit vervolgd, laat staan veroordeeld.

In juni 2021 heeft verzoeker vrijwillig het Belgisch grondgebied verlaten n.a.v. het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend.

Verzoeker verblijft ondertussen sinds meer dan 1 jaar in Kosovo, een land dat hij amper kent. Verzoeker heeft geen familie in Kosovo. Hij is zelf in België opgegroeid. Er is aldaar ook geen netwerk aanwezig. Het is zeer moeilijk voor verzoeker om in Kosovo werk te vinden, verzoeker is nl. Roma waardoor de kans op discriminatie (op de arbeidsmarkt, woonmarkt) groot is.

Daarenboven is sinds het vrijwillig vertrek van verzoeker naar Kosovo een tumor bij mevrouw M. (..) vastgesteld. Zij dient hiervoor te worden opgevolgd/behandeld. Indien mevrouw M. (..) naar het

ziekenhuis moet, is er niemand die voor de 4 kinderen kan zorgen. Daarenboven is mevrouw M. (..) na de dood van dochtertje E. (..) in een depressie gesukkeld. Het is zwaar voor haar om voor de 4 kinderen ter zorgen. Verzoeker wil naar België terugkeren en voor zijn gezin zorgen.

In haar beslissing dd. 13.09.2022 houdt verwerende partij geen rekening met het voorgaande. Minstens had zij het inreisverbod van verzoeker kunnen inkorten (bv 3 jaar i.p.v. 10 jaar). De beslissing is dan ook onredelijk.

Daarenboven schendt verwerende partij door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 13.09.2022 niet alle elementen m.b.t. het privé - en familieleven van verzoeker in rekening gebracht. Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen effectief onderzoek heeft gevoerd naar het huidig gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen (hoe vaak hebben ze contact, is telefonisch contact mogelijk, hoe is de psychologische toestand van de kinderen, is er mantelzorg, etc ...). Verder stelt verwerende partij zich in de plaats van een arts en wordt de ziekte van de partner van verzoeker geminimaliseerd. Het klopt dat de partner van de moeder van de kinderen in België de nodige medische zorgen kan krijgen, echter is er geen mantelzorg aanwezig als zij wordt opgenomen. Er is dan geen opvang voor de kinderen. Verwerende partij negeert deze kant van het verhaar volledig.

Ook wordt er in de bestreden beslissing met geen woord gerept over het overleden kind van verzoeker dat in België begraven ligt. Verzoeker kan gedurende 10 jaar het graf van zijn overleden kind niet bezoeken. Dit is totaal onredelijk en onmenselijk.

2.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel geeft in het bijzonder aan dat verzoeker, als derdelander, de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen:

- op elk moment wanneer hij het bewijs levert dat hij het Belgische grondgebied verlaten heeft binnen de termijn van vrijwillig vertrek voorzien in het BGV
- op elk moment wanneer hij humanitaire redenen inroept (bijvoorbeeld medische redenen, specifieke familiale redenen, gezinshereniging, risico op schending van het EVRM).

Verzoeker heeft binnen de termijn van vrijwillig vertrek voorzien in het BGV het Belgisch grondgebied verlaten en heeft zijn gemotiveerde aanvraag tot opheffing ingediend middels aangetekend schrijven dd. 21.06.2022 bij de DVZ.

De DVZ neemt een beslissing in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. Hierbij moet zij rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

In casu is dit niet gebeurd.

Er wordt in de bestreden beslissing kort verwezen naar de aanwezigheid van de echtgenote en de kinderen van verzoeker waarmee hij via sociale mediakanalen contacten kan onderhouden. Verwerende partij gaat hier heel licht over. De ziekte van de partner van verzoeker wordt door verwerende partij niet serieus genomen. Echter maakt deze ziekte een nieuw element uit in het dossier zodanig dat er door verwerende partij niet kan verwezen worden naar de beslissing van Uw Raad dd. 30.11.2021. Mevrouw M. (..) dient regelmatig op controle te gaan en wordt medisch gevolgd. Er is geen mantelzorg aanwezig als zij wordt opgenomen. Er is dan geen opvang voor de kinderen.

3.

"Wat betreft de inroeping van artikel 8 EVRM dient er te worden opgemaakt dat de getuigenissen onvoldoende bewijskracht bieden. Hun privé-karakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwbaarheid die hun kan worden verleend. Bovendien maakt dit privé-karakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Daarom zullen deze getuigenissen niet in aanmerking worden genomen. De medische documenten van diens partner zijn niet van dien aard dat zij een impact hebben op het inreisverbod lastens betrokkene. Er worden immers geen bewijzen van depressie voorgelegd, noch dat zij hierdoor niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen. Betreffende de medische attesten inzake een vermoedelijk goedaardige longafwijking, blijkt momenteel nergens sprake van een langdurige ziekenhuisopname. Diens partner verblijft legaal in België en heeft bijgevoegd toegang tot de Belgische gezondheidszorg. Niets weerhoudt diens partner en kinderen ervan hun contacten te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Voor

het overige legde u geen nieuwe elementen voor dan diegene waarmee rekening gehouden werd in uw inreisverbod dd. 17/06/2021. U diende tegen deze beslissing op 25/06/2021 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch deze werd op 30/11/2021 verworpen. De RvV stelde in diens arrest dat het gezin ervoor kan kiezen om samen in Kosovo te verblijven, wat niet disproportioneel is gelet op het bewezen gegeven dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale samenleving. De RvV wijst ook op de jonge leeftijd van de kinderen, die maakt dat aanpassingen voor hen makkelijker verteerbaar zijn en bovendien kan het gezin ervoor kiezen dat de moeder van de kinderen in België blijft met de kinderen. Het arrest stelt dat het hoger belang van de kinderen voldoende is onderbouwd en geverifieerd. Betrokkene toont niet aan dat Romani spreken niet afdoende voor de kinderen is om in Kosovo het onderwijs te volgen, alsook kan het gezin opteren om later betrokkene te vervoegen zodat de kinderen de kans hebben om in België om een officiële taal van Kosovo te leren. De RvV concludeert dat er geen disproportie is tussen het nadeel voor betrokkene en diens kinderen en het voordeel van de Belgische openbare orde. "

In casu wordt door verzoeker wel degelijk een schending van art. 8 EVRM, art. 7 Handvest van de Grondrechten van de EU en art. 9 IVRK aangetoond.

Art. 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

De vereiste van artikel 8 EVRM hebben te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bekrachtigt het recht op eerbiediging van het familieleven voor elke persoon die een nauwe band kan invoeren met een andere persoon. Een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg heeft dus ontegensprekelijk een nauwe band met deze persoon en zijn familieband is dus beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoeker is de partner van mevrouw M. Z. (..) (° 23.12.1991 te Pristina, RR. xxxxxxxxx, Kosovaarse) en de vader van de Belgische minderjarige kinderen B. M. (..) (° 4.03.2010 te Sint-Niklaas, RR. xxxxxxxxx), B. D. (..) (° 28.12.2011 te Sint-Niklaas, RR. xxxxxxxxx) en B. A. (..) (° 10.04.2014 te Sint-Niklaas, RR. xxxxxxxxx) en van de Kosovaarse minderjarige kinderen B. E. (..) (° 21.12.2018 te Sint-Niklaas en er overleden op 22.12.2018) en B. B. (..) (° 23.08.2020 te Sint-Niklaas, RR. xxxxxxxxx).

Nu verzoeker naar KOSOVO is teruggekeerd is het gezinsleven met zijn kinderen, waarvan er 3 de Belgische nationaliteit hebben, Nederlands spreken en allen in België schoolgaand zijn, verbroken.

De 3 oudste kinderen zijn respectievelijk 12,11 en 8 jaar oud. Zij hebben steeds in België schoolgelopen en spreken Nederlands. Zich in Kosovo vestigen bij hun vader is geen optie. De kinderen spreken de taal niet en zouden van 0 af aan moeten beginnen. Daarenboven zijn ze Roma, waardoor de kans op discriminatie aldaar groot is. M. (..) is laagbegaafd en volgt aangepast onderwijs (BLO). Voor hem zijn in Kosovo niet de nodige zorgen aanwezig die hij nodig heeft. Verwerende partij houdt, ondanks het feit dat haar de nodige schoolattesten werden overgemaakt, geen rekening met de beperking van M. (..) en de druk op het gezin dat dit met zich meebrengt.

De kinderen kunnen niet op bezoek gaan bij hun vader in KOSOVO. Verwerende partij vergeet dat de kinderen minderjarig zijn en niet alleen kunnen reizen. Het feit ze hun vader in levende lijve zouden kunnen zien, zou afhangen van de goodwill van hun moeder die met hen zou moeten meereizen, minstens hen de toestemming zou moeten geven om samen te reizen met een ander volwassen persoon.

Los daarvan heeft het gezin geen geld om te reizen. Mevrouw M. (..) ontvangt een leefloon. Zij is ziek en kan niet werken gezien bij haar recent een longtumor is vastgesteld. De ziekte evolueert en mevrouw M. (..) dient regelmatig op controle te gaan en opgenomen te worden in het ziekenhuis. Verwerende partij lijkt de ziekte te minimaliseren. Het klopt dat de partner van de moeder van de kinderen in België de nodige medische zorgen kan krijgen, echter is er geen mantelzorg aanwezig als zij wordt opgenomen. Er is dan geen opvang voor de kinderen. Dat de aanwezigheid van verzoeker thans meer dan ooit aangewezen is in het gezin wordt geattesteerd door dr. V. I. (..) (stuk 44 bundel verzoeker).

De ziekte van mevrouw M. (..) is wel degelijk een nieuw element waar niet werd over geoordeeld in de beslissing van Uw Raad dd. 30.11.2021.

Artikel 8 EVRM laat geen enkele inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het familieleven toe "behalve voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De inmenging moet dus een gerechtvaardigd doel hebben en het onderzoek naar evenredigheid ten opzichte van het beoogde doel met succes doorstaan.

De Staat beschikt over een brede beoordelingsbevoegdheid om de noodzaak en de evenredigheid van de inmenging te toetsen. Deze beoordelingsbevoegdheid is echter beperkt als er een regulerende

politiek bestaat die voortvloeit uit een gemeenschappelijke of Europese aanpak. (Ivana ROAGNA, *La protection du droit au respect de la vie privée et familiale par la Convention européenne des droits de l'homme*, Raad van Europa, Straatsburg, p. 52).

Voor wat het beoogde doel betreft, heeft het EHRM reeds herhaaldelijk verklaard dat de Staten "het recht hebben om, ingevolge een goed verankerd beginsel van internationaal recht en zonder afbreuk te doen aan de rechten die opgenomen zijn in verdragen, de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren."

Vanaf het ogenblik dat een persoon zich beroept op zijn recht op eerbiediging van zijn familieleden, moet de Staat die meent de uitoefening van dit recht te moeten verhinderen de noodzaak en de evenredigheid van deze inmenging in de uitoefening van dit recht op een eerbiediging van het familieleden concreet nagaan en overgaan tot een afweging van de aanwezige belangen, meer bepaald het individueel belang van de bescherming van zijn familieleden en datgene van de Staat die illegale immigratie wil controleren.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt overigens dat het artikel 8 EVRM aan de Staat niet enkel oplegt om zich ervan te weerhouden om op een onevenredige manier in te grijpen in het familieleden van een individu. De Staat heeft in sommige gevallen ook de positieve verplichting om op te treden opdat het individu een normaal familieleden kan leiden.

Het is het de taak van verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. In casu is dit niet gebeurd.

Verzoeker verwijst verder voor wat betreft de schending van art. 8 EVRM, art. 7 Handvest van de Grondrechten van de EU en art. 9 IVRK betreft naar hetgeen werd uiteengezet in zijn verzoekschrift dd. 10.10.2022.

In deze context waarbij art. 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van art. 5 van Richtlijn 2008/115/EG is het van belang te wijzen op art. 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden.

Verwerende partij had in casu rekening moeten houden met alle specifieke omstandigheden, waaronder de leeftijd van de kinderen van verzoeker, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van de emotionele band met hun vader zowel als met hun moeder en de risico's die een scheiding met zich meebrengt. Dit is echter niet gebeurd. In casu is een regelmatig contact met de kinderen is niet meer aan de orde. Verzoeker ondervindt dit dagelijks. De kinderen zijn opgegroeid in de nabijheid van hun vader. Verzoeker kan thans op geen enkele manier nog zijn bijdrage leveren in de opvoeding van zijn kinderen. De kinderen missen hun vader. M. (...), één van de kinderen van verzoeker is laagbegaafd en volgt bijzonder onderwijs. De aanwezigheid van verzoeker in het gezin is vereist.

4.

Volgens verwerende partij toont verzoeker geen schending aan van art. 3 EVRM.

Nochtans is er sprake van een gewapend conflict in Kosovo waaraan verwerende partij niet kan voorbijgaan.

Kosovo is een regio in het zuiden van het voormalige Joegoslavië, ten oosten van Albanië en ten noorden van Macedonië. Het is de inzet geworden van een zich voortslepend nationalistisch conflict tussen Serviërs en Albanen. De situatie in de regio is zeer explosief en gevaarlijk. Verwerende partij heeft in haar beslissing dd. 13.09.2022 geen rekening gehouden met de huidige situatie in Kosovo en met de penibele situatie van verzoeker aldaar. Verzoeker heeft geen banden met Kosovo. Hij kent het land amper. Verzoeker heeft geen familie in Kosovo. Er is aldaar ook geen netwerk aanwezig. Het is zeer moeilijk voor verzoeker om in Kosovo werk te vinden, verzoeker is nl. Roma waardoor de kans op discriminatie (op de arbeidsmarkt, woonmarkt) groot is. Verzoeker leeft in armoede aldaar. Daarenboven wordt hij aldaar blootgesteld aan een gewapend conflict. Verzoeker is weliswaar al teruggekeerd naar Kosovo maar wenst terug te keren naar België. Verzoeker meent in casu art. 3 EVRM te kunnen invoeren. Verwerende partij schendt art. EVRM alwaar zij weigert om het inreisverbod van verzoeker op te heffen. Verzoeker kan geen kant op. Hij is verplicht om in Kosovo te blijven. De situatie in Kosovo is thans anders dan op het moment dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en op het moment dat hij effectief naar Kosovo is vertrokken. Toen was het aldaar nog vrij rustig, thans niet meer. Verzoeker vreest voor zijn leven aldaar.

5.

Volgens verwerende partij kan verzoeker art. 6 EVRM niet invoeren.

Verzoeker heeft een inreisverbod van 10 jaar opgelegd gekregen gezien hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid - quod non

Verwerende partij beweert dit weliswaar, doch bewijst dit niet. Zij verwijst enkel naar de bevindingen van de VSSE. Verzoeker zou gekend zijn bij de Staatsveiligheid als salafistisch activist die persoonlijk

en actief zou deelgenomen hebben aan verspreiding van extremisme in België - quod non -. De feiten die door verzoeker ten stelligste worden betwist en waarvoor verzoeker nooit is vervolgd laat staan veroordeeld, zouden dateren van 2013-2014.

Verzoeker betwist het feit zich ooit persoonlijk te hebben ingelaten met Salafisme. Verzoeker betwist niet in het verleden via de organisatie IRDO humanitaire hulp te hebben geboden aan minderbedeelden. In hoofde van verzoeker betrof het vrijwilligerswerk. De organisatie werd reeds 5 jaar geleden ontbonden.

Verzoeker stelt vast dat er tegen zijn persoon nooit stappen zijn ondernomen vanuit het O.M. Mocht verzoeker geen aanvraag gedaan teneinde de Belgische nationaliteit te verkrijgen dan zou hij hoogstwaarschijnlijk nog steeds in België bij zijn gezin hebben verbleven.

De weigering van de opheffing van het inreisverbod gezien verzoeker zich ooit persoonlijk zou hebben ingelaten hebben met Salafisme (wat door verzoeker ten stelligste wordt betwist en nooit is bewezen !) maakt dan ook (onrechtstreeks) een schending uit van art. 6 EVRM. Voormeld art. stelt o.a. dat ieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij wet is ingesteld en een ieder tegen wie vervolging is ingesteld voor onschuldig gehouden wordt tot dat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

In casu dient te worden vastgesteld dat het vermoeden van onschuld klaarblijkelijk niet geldt t.a.v. verzoeker. Tegen verzoeker werd nooit enige vervolging ingesteld en als zodanig is er nooit enige schuld in rechte komen vast te staan. Het is opmerkelijk dat verzoeker verweten wordt dichte contacten te onderhouden met personen die in België zijn veroordeeld wegens terrorisme doch dat tegen verzoeker zelf nooit enig onderzoek werd opgestart. De rapporten van de Staatsveiligheid zijn geen solide basis om iemand de toegang tot het volledige Schengengrondgebied te verbieden voor de duur van 10 jaar. De aantijgingen t.a.v. verzoeker zijn te vaag, te algemeen en niet bovendien niet actueel.

Verwerende partij baseert zich voor het nemen van haar beslissing op het feit dat dat verzoeker contacten zou onderhouden met B. M. (.), iemand die in België is veroordeeld voor het verspreiden van extremisme. Deze gegevens zijn niet actueel en worden door verzoeker ten zeerste betwist. Het is aan verwerende partij om aan te tonen wanneer en waar verzoeker contacten met deze man heeft gehad en wat de inhoud van deze contacten waren.

In casu verwijst verzoeker nog naar het arrest nr. 265.593 dd. 16 december 2021 van Uw Raad waarin werd geoordeeld oordeelt dat de DVZ onzorgvuldig handelt door het verblijf van een gevestigde vreemdeling te beëindigen op grond van rapporten van de inlichtingendiensten zonder voldoende verifieerbare of geverifieerde feitelijke grondslag.

6.

Volgens verwerende partij faalt het opwerpen van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 naar recht gezien deze ondertussen werd omgezet in nationaal recht.

Zoals eerder reeds vermeld, heeft de Staat een grote beoordelingsbevoegdheid om de evenredigheid van een maatregel die een belemmering vormt om een familieleven te leiden te beoordelen. Maar deze beoordelingsbevoegdheid wordt in dit geval beperkt door het bestaan van een gemeenschappelijke Europese aanpak. Verwerende partij moet dus, bij haar evenredigheidsonderzoek, rekening houden met het doel dat in deze Europese aanpak wordt beoogd.

Deze Europese benadering, omgezet in de terugkeerrichtlijn, is het bestrijden van de clandestiene immigratie en "erover te waken dat de terugkeer van derdelanders die geen enkele wettelijke reden hebben om in de EU te verblijven op een efficiënte manier wordt in het werk gesteld.

In casu heeft verzoeker wel degelijk ernstige redenen om naar België terug te keren en zich bij zijn (Belgische) kinderen te vestigen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

3.2.1. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij in haar verzoekschrift wel de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 7 "ESH" heeft aangehaald, maar nagelaten heeft enige toelichting dienaangaande te geven, zodat het middelonderdeel onontvankelijk is.

In de synthesesamenvatting stelt de verzoekende partij zich wat betreft de opmerking van de verwerende partij inzake artikel 74/11 van de vreemdelingenwet te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.2.2. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekende partij in haar tweede middel in het verzoekschrift zich beperkt heeft tot een loutere vermelding van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zonder uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. De opgeworpen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

Wat betreft de opmerking van de verwerende partij inzake artikel 7 “ESH” stelt de verzoekende partij in de synthesesamenvatting dat een materiële vergissing is geslopen in haar verzoekschrift en het duidelijk is dat zij doelde op een schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad stelt op lezing van het verzoekschrift evenwel vast dat verzoekende partij niet kan gevolgd worden in dit betoog. Immers blijkt uit het verzoekschrift enkel dat verzoekende partij in een vierde middel onder meer de schending opwerpt van “art. 7 ESH”. Uit de toelichting bij het vierde middel blijkt geenszins dat dit artikel nog vermeld wordt. Geenszins kan de Raad de verzoekende partij volgen dat uit de uiteenzetting van het vierde middel naar voren komt dat zij doelde op artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en dat zij daaromtrent heeft toegelicht op welke wijze dit artikel geschonden wordt door de bestreden beslissing. Ook op dit vlak is het middelonderdeel onontvankelijk. Zij kan dit gebrek niet herstellen door thans in de synthesesamenvatting de schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan te voeren.

3.3. Waar de verzoekende partij voorts de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl het *in casu* gaat om de weigering van de opheffing van het inreisverbod. De aangehaalde schending van voormeld artikel is dan ook niet dienstig. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt voorts de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG zodat gelet op voorgaande de schending van artikel 5 evenmin dienstig wordt aangevoerd, dit nog naast de vaststelling dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. De verzoekende partij kan de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG hoe dan ook niet op onontvankelijke wijze aanvoeren.

3.4. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477 en RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 EVRM en indruist tegen het hoger belang van de kinderen.

3.7. De Raad wijst erop dat het verblijf van verzoekende partij beëindigd werd bij beslissing van 2 december 2020 en dat zij onderworpen werd aan een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van tien jaar, genomen op 17 juni 2021. De beroepen tegen alle voormelde beslissingen werden door de Raad verworpen. Deze beslissingen zijn aldus definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Op het moment van haar aanvraag tot opheffing van het inreisverbod is verzoekende partij aldus geen gevestigde vreemdeling.

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Het EHRM oordeelt dat – in zaken waarin een vreemdeling niet is toegelaten tot verblijf – enkel in uitzonderlijke gevallen een verwijdering, of zoals *in casu*, het niet opheffen van het inreisverbod – een schending van artikel 8 EVRM zal opleveren.

In die zin kan ook artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt: “*De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.*” begrepen worden. Immers blijkt uit de voorbereidende werken: “*Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.*”

Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contra-element moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.” (Parl.St. Kamer, doc 53, 1825/001, 2011-2012, p. 22).

3.7.1. In haar aanvraag tot opheffing van het inreisverbod heeft de verzoekende partij erop gewezen dat:

-haar partner en kinderen in België verblijven en er teveel hinderpalen zijn om een effectief gezinsleven te leiden in Kosovo. De kinderen kunnen zich niet meer gemakkelijk aanpassen aan een ander land en één van de kinderen is laagbegaafd en volgt aangepast onderwijs. De nodige zorgen voor dit kind zijn niet aanwezig in Kosovo. De kinderen hebben hun vader nodig en de afwezigheid heeft een emotionele impact op de kinderen.

-haar partner alleen de zorg draagt voor de kinderen en er geen mantelzorg is. Zij heeft medische problemen en is in een depressie gesukkeld na het overlijden van het kind E.. Zij wordt thans opgevolgd voor een longtumor waarvoor zij vermoedelijk langere tijd zal gehospitaliseerd worden terwijl er niemand is om voor de kinderen te zorgen.

-zij de vaststellingen van de staatsveiligheid dat zij een salafistisch activist is betwist en zij wijst op het vermoeden van onschuld.

-haar moeder en haar dochtertje in België begraven liggen en het voor haar ondragelijk is dat zij hun graf niet kan bezoeken.

3.7.2. Aangaande de elementen met betrekking tot het gezinsleven motiveert de verwerende partij:

“Wat betreft de inroeping van artikel 8 EVRM dient er te worden opgemerkt dat de getuigenissen onvoldoende bewijskracht bieden. Hun privékarakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwbaarheid die hun kan worden verleend. Bovendien maakt dit privékarakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Daarom zullen deze getuigenissen niet in aanmerking worden genomen. De medische documenten van diens partner zijn niet van dien aard dat zij een impact hebben op het inreisverbod lastens betrokkene. Er worden immers geen bewijzen van depressie voorgelegd, noch dat zij hierdoor niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen. Betreffende de medische attesten inzake een vermoedelijk goedaardige longafwijking, blijkt momenteel nergens sprake van een langdurige ziekenhuisopname. Diens partner verblijft legaal in België en heeft bijgevolg toegang tot de Belgische gezondheidszorg. Niets weerhoudt diens partner en kinderen ervan hun contacten te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Voor het overige legde u geen nieuwe elementen voor dan diegene waarmee rekening gehouden werd in uw inreisverbod dd. 17/06/2021. U diende tegen deze beslissing op 25/06/2021 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch deze werd op 30/11/2021 verworpen. (..).”

3.7.3. Door opnieuw te verwijzen naar het gegeven dat zij een gezinsleven heeft met haar partner en kinderen die in België verblijven, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing zoals hiervoor aangehaald. Immers betwist de verwerende partij geenszins dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met haar genoemde gezinsleden heeft, maar wijst zij erop dat de door haar aangehaalde redenen voor de opheffing van het inreisverbod niet volstaan en niet maken dat een weigering dienaangaande een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM. Verzoekende partij herhaalt vooreerst enkel hetgeen zij reeds had gesteld in de aanvraag inzake de medische toestand van haar partner maar zij laat daarmee na op concrete wijze de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande te betwisten. Zo heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen bewijzen van enige depressie worden voorgelegd noch dat haar partner daardoor niet voor de kinderen zou kunnen zorgen. Verder stelt de verwerende partij vast dat in de voorgelegde medische attesten enkel sprake is van een goedaardige longafwijking en geenszins van enige mogelijke langdurige ziekenhuisopname. Verzoekende partij – waar zij blijft hameren op de medische toestand van haar partner – toont derhalve geenszins aan dat haar partner enige medische problematiek vertoont die haar verhindert in te staan voor de zorg en opvoeding van de kinderen. Haar betoog als zou de verwerende partij zich in de plaats van de arts gesteld hebben en de ziekte van haar partner geminimaliseerd hebben kan niet gevolgd worden. Immers stelt de Raad op lezing van de voorgelegde medische attesten vast dat inderdaad slechts sprake is van een goedaardige afwijking in de rechterlong. De voorgelegde medische attesten maken op geen enkele wijze melding van enige depressie of enige medische problematiek waarvan gesteld wordt dat dit de partner verhindert de opvoeding en zorg voor de kinderen waar te nemen. Evenmin wordt melding gemaakt van een mogelijke ziekenhuisopname zodat haar betoog over het gebrek aan mantelzorg en opvang voor de kinderen niet dienstig is, dit nog daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk nog een ruimer familiaal netwerk in België aanwezig is (verzoekende partij verklaarde immers dat zij een tante en nonkels in België heeft) en het aldus niet zo is dat de partner en kinderen in België alleen verblijven. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden als zou de verwerende partij in de bestreden beslissing aan haar argumentatie voorbij zijn gegaan en ziet de Raad ook niet in waarom het kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij het inreisverbod ook niet inkort.

Bij onderhavig beroep voegt de verzoekende partij nog (medische) stukken van 21 oktober 2022. De Raad wijst er evenwel op dat deze stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en aldus niet zijn voorgelegd aan het bestuur. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op

aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij onderhavig beroep gevoegde (medische) stukken van 21 oktober 2022 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat in de stukken van 21 oktober 2022 evenmin gesteld wordt dat de partner aan een dusdanige aandoening lijdt waardoor zij niet zou kunnen instaan voor de opvoeding en zorg van de kinderen. Er wordt opnieuw slechts gewag gemaakt van de reeds aangehaalde longaandoening en gesteld dat dit regelmatig moet worden opgevolgd. De arts stelt evenwel niet dat de partner daardoor niet in staat is om te zorgen voor de kinderen. Integendeel, hij bevestigt dat de partner zorg draagt voor de kinderen. Het loutere feit dat de arts het aangewezen lijkt dat de verzoekende partij bij de partner is, doet geen afbreuk aan voorgaande objectieve vaststellingen dat niet blijkt dat de aandoening van de partner haar verhindert in te staan voor de zorg van de kinderen. Ook het gegeven dat de vroedvrouw attesteert dat de partner nood zou hebben aan de hereniging met verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande. Dat de gezinsleden duidelijk een hereniging beogen wordt immers niet betwist, maar daarmee wordt niet aangetoond dat er sprake is van dusdanige humanitaire elementen die de opheffing van het inreisverbod verantwoorden.

3.7.4. Waar verzoekende partij voorts voorhoudt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar argumentatie dat zij het graf van haar overleden kind in België niet kan bezoeken, gaat zij er geheel aan voorbij dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat zij *“geen nieuwe elementen (heeft) voor(gelegd) dan diegene waarmee rekening gehouden werd in (het) inreisverbod dd. 17/06/2021.”* Inderdaad blijkt dat bij de afgifte van het inreisverbod van 17 juni 2021 reeds rekening werd gehouden met het gegeven dat een kind van verzoekende partij in België begraven is. Zo wordt in het inreisverbod gesteld: *“Het feit dat betrokkene zijn dochter E. hier begraven werd, alsook zijn moeder, doet geen afbreuk aan de ernstige bedreiging die hij vormt voor de nationale veiligheid.”* De Raad benadrukt dat hij bij arrest nr. 264 681 van 30 november 2021 het beroep tegen voormeld inreisverbod verworpen heeft en daarbij geoordeeld heeft dat: *“Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar gezinsleven, rekening houdende met de ernst van de door haar gepleegde gedragingen (cf. EHRM, Assem Hassan Ali C v. Denmark van 23 oktober 2018).”* Door in haar aanvraag tot opheffing van het inreisverbod opnieuw de elementen te herhalen die reeds werden beoordeeld en waarvan vastgesteld werd dat deze elementen niet toelaten te stellen dat het inreisverbod een disproportionele inmenging uitmaakt inzake haar gezinsleven, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht of op kennelijk onredelijke wijze verwijst naar het inreisverbod en het arrest van de Raad dienaangaande en deze elementen aldus niet de opheffing van het inreisverbod verantwoorden.

Verzoekende partij voert weliswaar opnieuw kritiek aan tegen de vaststellingen waarom zij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd, maar de Raad wijst erop dat zij haar grieven daaromtrent uitvoerig aan bod heeft kunnen laten komen in de beroepen gericht tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod. De Raad heeft evenwel in zijn arrest nr. 254 664 van 18 mei 2021 geoordeeld: *“dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om op grond van de feitelijke vaststellingen van de VSSE, een Belgische veiligheidsdienst die belast is met het beoordelen van de risico's die verbonden zijn aan de aanwezigheid van bepaalde vreemdelingen op het grondgebied van het Rijk, waaruit naar voren komt dat verzoekende partij wel degelijk te beschouwen is als aanhanger en activist van het salafisme en een vector vormt voor het verspreiden van extremisme, te oordelen dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Nogmaals benadrukt de Raad hierbij dat de VSSE hoegenaamd geen twijfel laat bestaan over het profiel van verzoeker als aanhanger van het salafisme en vector voor het verspreiden van extremisme. Verzoeker heeft contacten met personen die veroordeeld zijn voor terrorisme en zelfs gelinkt zijn aan IS. Hij is een actief lid van IRDO en andere organisaties die radicalisering verspreiden. Na de ontbinding van IRDO bleef verzoeker structurele activiteiten uitvoeren ter verspreiding van het salafisme. Hij is al jarenlang bij de VSSE gekend(..)”* alsook: *“Ook doet het gegeven dat verzoeker buiten “enkele verkeersovertredingen” een blanco strafregister heeft en de Procureur des Konings nog geen stappen ondernam, geen afbreuk aan het voorgaande.*

Het vermoeden van onschuld maakt niet dat de verwerende partij, op basis van de gegevens die haar werden bekend gemaakt, de bestreden beslissing niet kan nemen. Rekening houdend met de aard van de gedragingen van verzoeker is het niet disproportioneel om aan te nemen dat verzoeker een

bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.” In zijn arrest nr. 264 681 van 30 november 2021 heeft de Raad verwezen naar zijn arrest nr. 254 664 van 18 mei 2021 en geoordeeld dat aangetoond is *“dat de bewering dat verzoeker er geen extreem gedachtegoed erop nahoudt en hij een familieman is die een gewoon leven leidt waarin de kinderen centraal staan, een loutere bewering is, tegengesproken door de bewijsmiddelen in het administratief dossier en correct ontwricht door de motieven van de bestreden beslissing. Verder kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat de nota van de VSSE naast zich neergelegd moet worden. De VSSE is een objectieve instantie die haar vaststellingen niet zo maar uit de lucht plukt. Verzoeker heeft zijn rechten van verdediging kunnen uitvoeren nu hij inzage heeft, al sedert geruime tijd, in het administratief dossier”*. De Raad wijst op het gezag van gewijsde van voormelde arresten. Het gezag van gewijsde steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit gezag brengt onder meer met zich mee dat een door de rechter genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mag worden gesteld door de in het geding betrokken partijen (cf. RvS, nr. 233.464 van 14 januari 2016). Door opnieuw de vaststellingen dat zij een salafistisch extremist is in vraag te stellen en te wijzen op het vermoeden van onschuld schendt verzoekende partij het gezag van gewijsde van voormelde arresten, temeer de kritiek die verzoekende partij thans aanvoert in wezen geen betrekking heeft op nieuwe feiten die een verandering van omstandigheden met zich meebrengen en die zich gemanifesteerd hebben na de voormelde verwerpingsarresten. Ook haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van 16 december 2021 is niet dienstig nu verzoekende partij niet aantoonst dat de feitelijke gegevens die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak *mutatis mutandis* van toepassing zijn op haar geval en er bovendien geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak.

Gelet op voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de kennelijke onredelijkheid van de motivering in de bestreden beslissing waar de verwerende partij opnieuw verwijst naar de vaststellingen van de VSSE aan te tonen. Zij maakt met haar betoog geen schending van artikel 6 EVRM aannemelijk.

3.7.5. Met haar blote betoog dat door haar terugkeer naar Kosovo het gezinsleven met haar partner en kinderen verbroken is, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“(n)iets (...) diens partner en kinderen ervan (weerhoudt) hun contacten te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.”* Verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom zij niet via moderne communicatiemiddelen het contact met haar partner en kinderen kan onderhouden. De oudste kinderen zijn immers acht, elf en twaalf jaar en er kan aangenomen worden dat zij via telefoon of chat waarbij zij ook visueel contact hebben met verzoekende partij kunnen communiceren. Ook kunnen de partner en oudste kinderen er op die manier voor zorgen dat verzoekende partij ook contact heeft met het jongste kind van twee jaar oud. Het loutere feit voorts dat de kinderen minderjarig zijn en begeleiding nodig hebben indien ze verzoekende partij willen bezoeken, maakt evenmin dat dergelijke bezoeken onmogelijk zijn, nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom de partner de kinderen niet zou kunnen begeleiden op deze bezoeken - uit niks blijkt dat de medische toestand van de partner haar daartoe verhindert - laat staan waarom zij zou weigeren om met de kinderen op bezoek te gaan in Kosovo. Verzoekende partij baseert zich immers op een beschermenswaardige relatie met haar partner en er kan derhalve van uitgegaan worden dat haar partner evenzeer het contact tussen de verzoekende partij en de kinderen wenst. Het loutere feit voorts dat de partner van een leefloon leeft maakt evenmin dat dergelijke bezoeken onmogelijk zijn. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zijzelf ook niet zou kunnen bijdragen in de kosten van een reis, zodat de gecombineerde financiële middelen toelaten om toch enige bezoeken aan verzoekende partij af te leggen. De frequentie van deze bezoeken hangt inderdaad af van de financiële middelen maar nu niet blijkt dat enige bezoeken financieel volstrekt onmogelijk zijn blijkt ook niet dat dit samen met het contact via moderne communicatiemiddelen niet afdoende is om het gezinsleven op die manier te onderhouden. Verder kan de Raad de verzoekende partij ook niet volgen in haar bloot betoog dat zij op geen enkele manier een bijdrage kan leveren aan de opvoeding van de kinderen. Zij maakt immers niet aannemelijk waarom zij vanuit Kosovo haar steentje niet zou kunnen bijdragen aan de zorg en opvoeding van de kinderen. Haar blote betoog dat het voor haar zeer moeilijk is in Kosovo om te werken, kan niet overtuigen. Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat verzoekende partij als tweeëndertigjarige die de Kosovaarse nationaliteit heeft, die de taal spreekt en die geen medische problematiek vertoont geen aansluiting zou kunnen vinden op de Kosovaarse arbeidsmarkt, temeer zij aldaar ondertussen ook al een jaar verblijft en zich in tussentijd opnieuw heeft kunnen aanpassen. Met een loutere verwijzing naar discriminatie van Roma slaagt zij er niet in – gelet op de feitelijkeheden die haar zaak kenmerken – het tegendeel aan te tonen.

Ook waar zij wijst op de mentale weerslag die de scheiding op de kinderen heeft blijkt dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat de getuigenissen dienaangaande onvoldoende bewijskracht

hebben omdat de betrouwenswaardigheid ervan niet kan nagegaan worden. De Raad stelt op lezing van de bij de aanvraag voorgelegde stukken inderdaad vast dat deze geen objectieve stukken betreffen waaruit kan blijken dat het welzijn van de kinderen door de afwezigheid van verzoekende partij dermate in het gedrang is dat hun hoger belang wordt geschaad. Ook waar zij er nog op wijst dat het kind (°2010) buitengewoon onderwijs volgt, blijkt uit geen enkel concreet gegeven dat het gezin zich daardoor niet kan handhaven zonder de fysieke nabijheid van verzoekende partij.

De Raad wijst er voorts op dat het aan de verzoekende partij die een aanvraag indient toekomt alle nuttige elementen aan het bestuur kenbaar te maken inzake haar gezinsleven. In dat opzicht kan verzoekende partij hoegenaamd niet gevolgd worden als zou het bestuur nog een afzonderlijk onderzoek moeten gaan voeren naar de manier waarop er effectief uitvoering gegeven wordt aan het gezinsleven, de gezondheidssituatie en de mentale toestand van de kinderen. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verwerende partij met alle door de verzoekende partij in de aanvraag vermelde elementen rekening gehouden en heeft zij gemotiveerd waarom deze elementen de opheffing van het inreisverbod niet verantwoorden.

3.8. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – voor zover haar gezin ervoor opteert in België verder te verblijven – de weigering om het inreisverbod op te heffen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Evenmin maakt zij, gelet op de bespreking hoger, aannemelijk dat het hoger belang van de kinderen dermate geschaad wordt door de bestreden beslissing dat een nietigverklaring zich opdringt. Haar overige betoog dat het gezin haar niet zou kunnen vervoegen in Kosovo is in het licht van voorgaande vaststelling niet dienstig.

3.9. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 3 EVRM heeft de verwerende partij gemotiveerd: *“Wat betreft de situatie in Kosovo haalt betrokkene aan dat de situatie escaleert omwille van het conflict met Servië en hij vreest voor zijn leven. Hij legde echter geen documenten voor om te staven dat hij een vrees heeft voor onmenselijke behandelingen in Kosovo, noch zijn er elementen in het administratief dossier die aantonen dat hij een eventueel risico loopt op de schending van artikel 3 EVRM.”*

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, dient zij te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Kosovo maar laat na om concrete op haar situatie betrokken feiten aan te brengen. Zij maakt met een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de geuite vrees niet aannemelijk dat zij aldaar gevaar loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij Roma is, toont zij niet op concrete wijze aan waarom dit element er voor zorgt dat zij een reëel risico loopt in haar land van herkomst. Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij verblijft in een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er op achteruit gaan is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42), dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij ook niet concreet aantoonst dat zij in het land van herkomst zich niet op de arbeidsmarkt zou kunnen begeven om in haar levensonderhoud te voorzien. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar het feit dat zij Roma is niet aannemelijk maakt dat zij (op een dergelijke wijze) gediscrimineerd wordt waardoor een schending van artikel 3 EVRM voorligt, temeer zij ook niet aantoonst dat de bevoegde autoriteiten niet gepast zouden optreden voor zover zij al gediscrimineerd zou worden.

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER